

ovšem, že »kačírek« odjinud dovážený rovnal se jakostí »kačírku« P-ému. Pro posuzování, vzešla-li firmě B. škoda a jaká, bylo by tudíž naprosto bez významu, podařilo-li se H-ovi opatřiti sobě rovnocenný »kačírek« výhodněji odjinud, a zvětšil-li se zkrácením dopravy nebo jinak jeho výdělek a zisk. Oproti tomu nezáleží však při posuzování oné otázky ani na tom, zda sobě firma B. v částce, za kterou převzala provedení stavby, o kterou jde, zakalkulovala za jeden povoz »kačírku« peníz 85 Kč, s H-em ujednaný. Podařilo-li se firmě B. upotřebiti H-em dodávaný méněcenný »kačírek« při stavbě, aniž porušila své závazky vůči osobě, pro niž stavbu prováděla, zejména co do spolehlivosti, stálosti a pevnosti stavby, bylo rozpjetí mezi cenou »kačírku«, kterou měla při »kalkulaci na zřeteli« a cenou méněcenného lacinějšího »kačírku« její ziskem, na jehož přenechání neměl nároku H., jemuž bylo naopak dodávati »kačírek« jakosti s firmou B. ujednané. Nelze tudíž ani skutečnost a výši škody odvoditi z toho, že H. přijímal (požadoval) od firmy B. 85 Kč za povoz a sám zaplatil pouze 10 Kč, získává takto na jednom povozu 75 Kč a při zaúčtování 17 povozů celkem 1.275 Kč, aniž lze vzejití škody vyloučiti z důvodu, že firma B. veškerých 17, ba dle udání H-ova celých 32 povozů k cementovým základům upotřebila. Otázku, vzešla-li firmě B. škoda a v jaké výši, sluší naopak — nehledí-li se k možnosti, že nevhodností dodaného »kačírku« nastala škoda ve stavení, k němuž byl upotřeben — posuzovati dle toho, zda a o kolik byla cena skutečně dodaného kačírku pro horší jeho jakost menší než cena ujednaného »kačírku« P-ého. Zmíněnou otázku nelze tudíž řešiti, pokud není zjištěno, kolik z ujednané ceny 85 Kč za jeden povoz vypadá na příslušné množství »kačírku« a kolik z ní vypadá na dopravu z P. na staveniště, a jaké byly tehdy obvyklé ceny za »kačírek« p-ský pokud se týče stejné kvality a za »kačírek« té horší kvality, jaký byl skutečně H-em dodán. Případná škoda firmě B. dodáváním méněcenného »kačírku« způsobená může se po případě zmenšiti, snad i zmizeti tím, že a pokud zaúčtoval H. firmě méně »kačírku« než skutečně dodal a než bylo při stavbě firmou B. upotřebeno. Jest proto dále nezbytným zjištění, dodal-li H. — jak tvrdí — a bylo-li přijato 32 povozů a zaúčtoval-li jich pouze 17. Napadený rozsudek tyto závažné skutečnosti nezjišťuje. Jeho jediný poukaz, že H. dal odměnou Č-ovi 1.300 Kč a Š-i 1.500 Kč, nemá pro závěr, že firmě B. vzešla škoda 200 Kč převyšující, sám o sobě významu, jelikož odměna mohla po případě býti dána z bezvadného zisku H-ova — arcíť jen 1.275 Kč obnášejícího — o jehož nezávažnosti pro tento závěr bylo, čeho třeba, shora vysloveno. Není proto napadený rozsudek, pokud uznává stěžovatele Jaroslava H-e vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 200 tr. zák., opodstatněn skutečnostmi, nalézacím soudem zjištěnými. Tato část rozsudku spočívá takto na nesprávném použití zákona a bylo ji z důvodů čís. 9 písm. a), čís. 10 Šu 281 tr. ř. zrušiti, aniž bylo třeba zabývat se ostatními vývody stížnosti.

Čís. 1519.

Pro beztrestnost dle Šu 187 tr. zák. stačí, bylo-li narovnání včas uzavřeno; splnění jeho může se státi i po té, kdy vrchnost

o provinění pachatelově zvěděla, byla-li jen dodržena doba splnění, určená narovnáním.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, Kr II 593/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v zasedání neveřejném zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 14. prosince 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem z části dokonané, z části nedokonané krádeže dle §§ů 8, 171, 173, 174 II. c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

V otázce beztrestnosti krádeží pro účinnou lítost zjišťuje rozsudek, že obžalovaný před ohlášením krádeže četnictvu nabídl poškozenému prostřednictvím svého otce 1.000 Kč jako náhradu za způsobenou škodu a 500 Kč na schody u kostela, při čemž otec podával poškozenému spořitelní knížku (správně záloženskou knížku), znějící na vyšší peníz, že poškozený nechtěl spořitelní knížku přijati, načež otec obžalovaného prohlásil, že potřebné peníze vyzdvihne ihned a ještě do večera poškozenému donese. Ke skutečné náhradě škody došlo však teprve, když již četníci věc vyšetřovali, ježto otec obžalovaného dříve nemohl dostati vyplacený peníze od záložny. Soud vylučuje beztrestnost dle §u 187, 188 b) tr. zák., ježto o účinné lítosti možno prý mluvit jen tehdy, když způsobená škoda byla úplně a závčas nahrazena. Tu však nevystihuje rozsudek správně jím samým citovaný předpis §u 188 b) tr. zák. Z tohoto úsudkem z opaku vyplývá, že účinek §u 187 tr. zák. nemá toliko včasná skutečná úplná náhrada škody, nýbrž i v čas uzavřené narovnání, pakliže mu pachatel v čase, jím určeném dostojí. Zda k takovému narovnání nedošlo, to rozsudek dosti přesně nezjišťuje, vycházející z nesprávného právního stanoviska, že jen úplná skutečná náhrada škody, stala-li se v čas, činí krádež beztrestnou. Ovšem ale poukazuje na skutečnost takového narovnání zjištění rozsudku, že otec obžalovaného nabídl poškozenému dle jeho žádosti 1000 Kč jako náhradu za způsobenou škodu a 500 Kč na schody ke kostelu, při čemž mu podával spořitelní knížku, znějící na vyšší peníz; že otec obžalovaného, když poškozený knížku přijati nechtěl, prohlásil, že potřebné peníze ihned ze záložny vyzdvihne a ještě do večera mu donese, k čemu ovšem z příčin nahodilých až do četnického šetření nedošlo. Okolnost posléze uvedená ovšem šla by na vrub pachatelův, kdyby jednalo se o skutečnou náhradu škody. Je-li však tomu též tak v případě narovnání ve smyslu §u 188 b) tr. zák., uzavřené ho ještě v čas, než totiž vrchnost o provinění pachatelově zvěděla, bude záviseti na obsahu tohoto narovnání. Neboť splnění narovnání může státi se i po té, kdy vrchnost o provinění pachatelově zvěděla, byla-li jen doba splnění, narovnáním určená, dodržena (viz sbírka Dr. Vážný

čís. 253). Pokud soud nalézací v rozsudku věc po stránce té nezkoumal a potřebná zjištění neučinil, jeví se výrok odsuzující právně pochybeným. Bylo proto vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti, rozsudek zrušiti za předpokladů Šu 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 již v sezení neveřejném a, ježto nelze se obejít bez nového hlavního líčení, vrátiti věc témuž soudu první stolice k opět-nému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1520.

Pro skutkovou podstatu Šu 477 tr. zák. jest bez ohledu na druh věci rozhodným jen, měl-li pachatel v konkrétním případě dle zvláštních jeho okolností důvod k podezření, že věc mu nabízená jest odcizena. Pokud lze na základě obžaloby pro § 185 tr. zák. uznati na přestupek dle Šu 477 tr. zák. (§§ 221, 263 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Kr I 183/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované Anny L-ové do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 12. ledna 1923, pokud jím obžalovaná Anna L-ová a Anna W-ová uznány byly vinnými přestupkem Šu 477 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovanou Annu L-ovu dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby, že před 6. červnem 1922 v P. asi 40 kusů Josefem K-em ukradených talířů v ceně větší než 200 Kč ukryla, při čemž jí z hodnoty věcí známo bylo, že krádež byla spáchána způsobem, který ji činí zločinem a hodnota věcí 200 Kč převyšovala, a že se tím dopustila zločinu podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 b) tr. zák. Zmateční stížnost obžalované Anny W-ové zavrhl.

Důvody:

Obžalovací spis vinil stěžovatelky: 1. že Anna W-ová v době před 6. červnem 1922 věci (různé, v obžalobě blíže naznačené nádobí z porculánu), prý Josefem K-em ukradené, v ceně vyšší 200 Kč ukrývala a na sebe převedla, 2. že Anna L-ová ukrývala 7. června 1922 asi 40 talířů, Josefem K-em ukradených, při čemž bylo oběma z ceny věcí známo, že krádež byla spáchána způsobem, kterýž ji činí zločinem. Budiž podotčeno, že dle důvodů obžaloby bylo 40 talířů, L-ovou ukrývaných, částkou onoho nádobí, z jehož ukrývání a na sebe převedení byla vinná Anna W-ová. Důvody obžalovacího spisu dovozují, pokud jde o stěžovatelky, že nádobí u W-ové zabavené bylo K-em v továrně firmy P. a L. ukradeno, že W-ová nabyla je od K-a, že L-ová, matka W-ové, se za domovní prohlídky u W-ové vzdálila z pokoje, že krátce po tom četník přistihl v komoře L-ovou, jak ukrývala v posteli část nádobí, v němž byl pak zjištěn majetek jmenované firmy, že v komoře bylo nalezeno 40 talířů a že W-ová i H-ová zodpovídají se tím, že W-ová vyměnila toto nádobí za války od neznámých lidí. Obžaloba